

Πάμε στοίχημα;

/ [Editorial](#) / [Αθλητισμός](#)

[Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού](#)

Ο Ιούνιος του 2021 είναι ένας μήνας ποδοσφαιρικός. Δύο πολύ σημαντικά ποδοσφαιρικά τουρνουά θα απασχολήσουν δισεκατομμύρια ανθρώπους σε όλο τον πλανήτη και θα κατακλύσουν τις οθόνες. Πρόκειται για το ευρωπαϊκό πρωτάθλημα, το πάλαι ποτέ «Κύπελλο Εθνών» και το τουρνουά των εθνικών ομάδων της λατινικής Αμερικής, το γνωστό και ως «Κόπα Αμέρικα».

Για τους ανθρώπους μιας κάποιας ηλικίας, όπως τον γράφοντα, τέτοιες περιόδοι ξυπνούν μέσα τους ένα παιδί και έναν έφηβο που περίμενε πώς και πώς τη σπάνια αναμετάδοση ενός ποδοσφαιρικού αγώνα σε μία παλιά ασπρόμαυρη οθόνη. Δεν ήταν τόσο η αγωνία για τον νικητή. Ήταν η ευκαιρία να βρεθούν οι γενιές των ανδρών μιας οικογένειας –γονείς, θείοι, ξαδέλφια- να φωνάξουν μαζί, να πανηγυρίσουν μαζί, αλλά κυρίως, οι μικροί να βρεθούν με τους μεγάλους και κυρίως με τον πατέρα που δεν ήταν και τόσο συχνή η παρουσία του στο σπίτι. Έναν πατέρα που, εκείνες τις εποχές, μπορεί να ήταν λίγο απόμακρος, την ώρα όμως του γηπέδου γινόταν ένα παιδί που κατέβαινε και συναντούσε το γιο. Το

ματς γινόταν δεσμός, γινόταν όμως και η αφορμή να παίρνουν το άλλο απόγευμα οι αλάνες φωτιά από το «διπλό» και οι μικροί ποδοσφαιριστές της γειτονιάς να παίρνουν τα ονόματα των ποδοσφαιρικών αστέρων.

Το ποδόσφαιρο είχε και συνεχίζει να έχει ομορφιά. Είναι η αποθέωση του συνδυασμού ατομικών χαρακτηριστικών (ταλέντου και προσωπικής ευφυΐας) και ομαδικότητας, ατομικής φολοδοξίας και κοινού οραματισμού, που ιδιαίτερα στις εθνικές ομάδες, συμπαρέσερνε έναν ολόκληρο λαό. Και όταν μια ελληνική ομάδα έπαιζε εκτός συνόρων, όλοι, μικροί μεγάλοι, έβγαζαν την οπαδική φανέλα και φόραγαν μία φανέλα κοινή.

Όλα αυτά τα ρομαντικά μού τα γκρέμισε, πριν δέκα περίπου χρόνια, ένα πανό σε μία κερκίδα επαρχιακού γηπέδου που ένας φωτογράφος θεώρησε αξιοπερίεργο και θέλησε να την φωτογραφήσει:

«Ωραίο ματς είναι το ματς που σε στέλνει ταμείο».

Είναι η φράση που με προσγείωσε απότομα σε έναν καινούργιο κόσμο, όπου το ωραίο, για να συνεπάρει τον σύγχρονο άνθρωπο, πρέπει να συνδυαστεί με το κέρδος. Η προσδοκία του κέρδους είναι τονωτικό, είναι αυτό που ονομάζουμε «ντόπα», ώστε να βιώσουμε συναισθήματα έντονα, αφού η παθητικότητα και η μοναξιά, μαζί με την υπερπροσφορά θεάματος τα έχουν κάνει όλα επίπεδα, άτονα, χλιαρά. Δεν υπάρχουν πια χρώματα στις φανέλες, δεν υπάρχει πια θαυμασμός για την ευφυΐα, την προσπάθεια και το δέσιμο μιας ομάδας, που δεν εκπροσωπεί

σχεδόν τίποτα, όντας γεμάτη από μισθοφόρους αλλοδαπούς παίκτες. Το παιχνίδι δεν έχει πλέον θεατές-θαυμαστές που ταυτίζονται με τους αθλητές, αλλά θεατές-παίκτες που μετρούν κόρνερ, φοβούνται μήπως μπουν περισσότερα γκολ από εκείνα που έχουν στοιχηματίσει, απογοητεύονται όταν ο αγώνας δεν φέρει το επιθυμητό αποτέλεσμα έστω κι αν είχαν την τύχη να παρακολουθήσουν μία καταπληκτική αναμέτρηση, έστω κι αν νίκησε η ομάδα που αγαπούσαν από μικροί αλλά σήμερα δεν την «παίξανε».

Δεν είναι όμως μόνον του αθλητισμού το κατόντημα που δικαιολογημένα θα μπορούσε κάποιος να το χαρακτηρίσει και αθλητική εκπόρνευση. Είναι η υποβάθμιση μιας ολόκληρης κοινωνίας που ξέρει μόνο να μετράει, να ζυγίζει και να περιμένει κέρδη από έναν απέραντο μπουφέ στοιχηματικών εταιρειών που είναι βέβαιο πως ποτέ δεν χάνουν, γιατί τα όποια κέρδη πάντοτε ξαναποντάρονται μέχρι να χαθούν οριστικά.

Ζούμε όλοι σε μία κατάσταση χαράς εν αναμονή και σαν τους δύο ταλαίπωρους του έργου του Μπέκετ, περιμένουμε τον Γκοντό που ποτέ δεν έρχεται και όμως η απουσία του αποτελεί μία ιδιότυπη παρουσία που μόνο μας πληγώνει. Όλοι πια, ό,τι και να κάνουμε, μία φιλοδοξία έχουμε: Να πάμε ταμείο. Μόνο που όταν φτάσουμε εκεί, η μόνη χαρά που βρίσκουμε είναι γραμμένη στο δελτίο της άλλης Κυριακής.

Διάβασα πρόσφατα συνέντευξη παλιού ηθοποιού και θαύμασα την απάντησή του στην ερώτηση «παίζετε τυχερά παιχνίδια;» «Όχι», απάντησε. «Η ζωή δεν μου

χρωστάει τίποτα. Αντίθετα μου έδωσε πολύ περισσότερα από όσα άξιζα» .

Η απάντηση αυτή, φαινομενικά, δεν περιέχει ίχνος θεολογίας στη μορφή, περιέχει όμως βαθύτατη πνευματικότητα στην ουσία της. Και η ουσία της είναι η ευγνωμοσύνη που μεταβάλλει την κάθε στιγμή σε ευκαιρία χαράς για ένα δώρο που δεχτήκαμε. Η ουσία της είναι η επιστροφή στην παιδική μάτια ενός νέου ανθρώπου που πρώτη φορά αντικρίζει εκστατικός τον κόσμο και η καρδιά του χτυπάει με τα ασήμαντα. Η ουσία της είναι η ανιδιοτέλεια που μεταβάλλει τους ανθρώπους σε καλλιτέχνες και το καθετί, από έναν ζωγραφικό πίνακα μέχρι έναν ποδοσφαιρικό αγώνα, σε έργο τέχνης.

Μιλάμε συχνά για μία νέου είδους ασκητική σε έναν κόσμο που διαθέτει πια νέους τρόπους για να αλώσει την ανθρώπινη ψυχή. Ασκητική είναι πια για έναν πατέρα να πετάξει το δελτίο του στοιχήματος και να κάτσει δίπλα δίπλα στο μικρό του γιο για να χαρούν έναν ωραίο αγώνα που θα τον κάνει ακόμα ομορφότερο η σχέση που καταργεί τους ρόλους και κάνει πατέρα και γιο, μέλη της ίδιας ομάδας με τους πανηγυρισμούς για το γκολ που μπήκε κοινούς και τις καρδιές ενωμένες.

Ανεπανάληπτες στιγμές, στιγμές από μέλι.

Κι αν δεν είχα γράψει τα προηγούμενα, θα σου 'βαζα και στοίχημα!

<https://bit.ly/3cKe6le>